

yalnız bir can kurtaran

31 Ocak Salı 17

<http://azatmetin.com/yalniz-bir-can-kurtaran.html>

küçüklüğümden beri nefret etmişimdir ambulansların acı sesinden. merak ediyorum, ambulansların sesleri neden acı doludur? bence bir hastayı aldığı zaman "[i'm sexy and i know it](#)" şarkısı çalmalı. ölmek üzere olan hasta acı müziği dinleyip daha da fazla ölmeyi istemesi yerine, canlı bir parça dinleyip dans etmeyi istemeli. duymasalar bile hissetmeliler o müziği. her neyse.

küçükken, etrafımızda bir ambulans geçtiğinde veya sesini duyduğumuzda şanssızlık getireceğini düşünürdük kendi aramızda. bizim siyah kedimiz ambulanslardı. gördüğümüz zaman hemen saçımızı tutardık o etrafa verdiği şanssızlık bize uğramasın, bizi es geçsin diye.

ambulansların sesinden nefret ettiğim halde doktor olmuştum. okulumun verdiği zorunluluk ile staj olsun diye bir hastanede işe başvurmuştum. kabul edildi, hayattan soğumuştum. her sabahın köründe gitmem gerekiyordu hastaneye. ilk görüşte nefret etmişim buradan. şu koridorlara bak. bazen kan, bazen ölüm kokuyorlar. ameliyathane önünde tedirgin bakışlarla etrafı süzen insanlar, doktordan gelmesi gereken sevindirici haberi bekliyorlar. ümitli bekleyişler zamanın akış hızıyla doğru orantılı azalıyor, korkuyorlar. doktor içeriden çıkar çıkmaz koşuşturuyorlar. bir an gözyaşları sel oluyor durdulamayan şelaleler gibi. insanlar, ölüyorlar. ölüirken kimseyi takmıyorlar.

yalnızlığı bir kaç kelimeyle anlatacak olsaydım eğer, kullanabileceğim ilk kelime yine yalnızlık olurdu. insanlar, yalnızlığı yanlış bildikçe kendini öldürmeye bir adım daha fazla yaklaşıyorlar. mesela yalnızlığın "insanlar arasında kendini boşa hissetmek" olduğunu söylüyorlar ve sırf buna inat insanların yanında suratlarını asıyorlar! ölen bir insandan farkı kalmıyor insanın; etrafındakiler ağlıyorlar, ama yalnızlar takmıyorlar. eve gelmişim, oturdum. kahvemi yaptım, cam kenarına geçtim ve aşağıdan geçen insanları izledim. gözlerim doldu, yavaş yavaş ağlamaya başladım. keşke hep yavaş yavaş gitseydi ağlamak, bir zaman sonra hıçkırıklara kapıldım.

gün boyunca insan kurtarmanın vermiş olduğu gurur içerisindeydim. kurtardığım hayatların hiç birini tanıımıyordum, gözlerini açtıkları zaman hiç biri tanımayacaktı beni. ben sadece kurtarıyordum, yaşıtıyordum ve gidiyordum. insanlar bana bakıyorlardı. konuşmuyorlardı. sanki ben insan değilmişim gibi davranıyorlardı. bilgisayarımı açmamıştım o gün. telefonumu kapatmıştım. televizyonu bile açmamıştım, bünyem izin verseydi eğer yemek bile yapmayacaktım. "belki biri gelir" diyordum, "belki biri beni bulur ve 'güzel bir iş yapıyorsun' derdi. belki birisi beni bulur ve 'benim de dostum yok, gel dost olalım' derdi".

böyle olsaydı eğer, beklerdim. sadece o akşam değil, tüm geceler beklerdim. dışarı çıkardım bazen bakardım

etrafta ne var diye, ne yok diye.

sadece "bir ümit" derdim. "belki" işte "belki bulur lan belki!" derdim.

bulmazdı kimse.

bi de insanlar kendilerine yalnızım derlerdi. insanlar yalnızlığa küfür ederlerdi. belki ben yanlış anlıyorum, belki insanlar yanlış anlatıyor ama; nerdeydi.

sürekli "yalnızım" diyen insanlar nerdeydi? ben çok bekledim, ama kimse gelmedi.

Bu yazı <http://azatmetin.com/yalniz-bir-can-kurtaran.html> adresinden indirilmiştir